

# NYILATKOZOTT LAPUNKNAK FÜR LAJOS

## A történelmi tett jogos büszkeségével

A megbeszélrt időben érkezett Für Lajos a lajosmizsei március tizenötödikei ünnepségre, noha a délelőtti lakiteleki, tiszalipári megemlékezésen ismerősök, barátok tartóztatták. A kertes tanyákat kutató agrártörténészként tapasztalhatta, hogy az e tájon élők maguktól és másoktól megkövetelik a pontosságot.

Zsúfolt programjából a régi kapcsolatokra tekintettel szakított néhány percet a Kecskeméti Lapok számára.

A környezet és az alkalom adta az első kérdést.

– Csaknem hét esztendeje Lakiteleken hivatkozott a népünk múltba kapaszkodó gyökereit – a tizenkilencedik századi szőlővészhez hasonlóan – pusztító szellemi filoxérára. Megbirkózunk a nemzeti tudatot évtizedek óta sorvasztó kórral, mint ahogyan elődeink a gyökértetűvel?

– Régóta hangoztatom, hogy a homokhódítók példája kötelez és biztat bennünket. Nehéz helyzetünkben is erősebben bízom mint valaha, hogy kijutunk az erkölcsi és kulturális szférákat is mélysegesen megrázó válságból, ha olyan távlatosan fogunk öszsze, mint hajdan az itt élők. A kor követelményeire ráérző vezetők a holnapi biztosabb és jobb megélhetésért el tudták fogadtatni a megújulás, az áldozatvállalás szükségességét. Tudták, hogy hosszú éve-

kig kell várni az új ültetvények termővé fordulására.

– Mintha az ünnepi lobogók, szónoklatok most is elfődnék, hogy a márciusi ünnepek után a törvényhozási kénnyel, sajtóharcokkal, a látszólagos egység érzékeltető megbomlásával járó áprilisi, májusi hétköznapiak következtek.

– Hinnem kell abban, hogy eljön majd az idő, amikor nagyjaink erényeit, a vívmányokat, a megnyilvánuló érdekellentéteket, a keserves gyötrelmeket kimondva emlékezünk. Valóban, csak néhány napig tartott az ünnepi mámor, jöttek a megpróbáltatások, jöttek a viszályok, de jöttek a nagy jelentőségű változások is. Illúzióktól mentesen, a történelmi tett jogos büszkeségével próbáljuk meg azonosítani magunkat nagy ünnepünkkel. Nehéz, hol erre, hol arra csúsztatnak el bennünket.

– Itt, Lajosmizse főterén, a népeket összekötő nemzetközi műút mentén lehetetlen föl nem idéznünk Kossuth Lajos szép eszméjét, a szomszédos népek összebarátkoztatását. Mikor ünnepelnek velünk együtt csehek, románok, horvátok...

– Nagyon szép álmom, amit mondott. Nem először álmodták ezt. Kossuth óta is előjött

(Folytatás a 2. oldalon)